

[Wilhelm]

OECD-aftaler, det håber jeg man er klar over. Men vi kan ikke støtte disse forslag, fordi – ja, vi kunne pille dem op i enkelt-punkter, og så er der noget af det, der er mindre belastende end andet – forslagene som helhed er internationalt skruibrækkeri. Der er intet selektivt i B 50, punkt 1, offentlige indkøb af danske varer, og i punkt 3, importreguleringsordninger osv. Der er lidt selektivt i punkt 2, transportmidlerne, og så er der altså dette med varespecifikationerne, men det har man desværre samtidig kompromitteret med sine bemærkninger om manipulering.

Så skal jeg sige, at vi, ligesom en hel del andre her, men i modsætning til SF og DKP, ser B 51 i nær tilknytning til B 50. Jeg troede ikke, det var nødvendigt, men når man nu spørger, skal jeg da gerne forklare hvorfor. Det er, fordi vi har læst bemærkningerne til det. Vi har ikke noget imod udredningsarbejder – i øvrigt er det udredningsarbejde, der bedes om i punkt 2, faktisk allerede afleveret; vi har fået et tykt, tykt, tykt bilag i erhvervsudvalget netop om det, der står i punkt 2 – men når man læser bemærkningerne, fremgår det meget klart og tydeligt af B 51, at udgangspunktet for arbejdet i det råd er B 50. Den måde, DKP har konkluderet på i B 50, skal være udgangspunktet for det arbejde, der skal laves i rådet i henhold til B 51. Derfor er det ikke så mærkeligt, at vi i hvert fald ser en sammenhæng og siger, at når vi er uenige i væsentlige dele af B 50, smitter det også af på vores holdning til B 51.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg vil da gerne indledningsvis takke hr. Wilhelm, fordi han har set sammenhængen i de to forslag. Når de er fremsat sammen, er det faktisk, fordi de hører sammen.

Det er rigtigt, at udgangspunktet for vores forslag er denné evindelige diskussion om betalingsbalancen, og det undrer mig i og for sig, at ingen af ordførerne er kommet ind på, at det har sin særlig aktuelle betydning i denne situation, hvor man diskuterer, også mellem regeringen og fagbevægelsen, den målsætning, som SV-regeringen har sat sig, at vi næste år skal nedbringe betalingsbalanceunderskuddet til 6,5 mia kr. Det spiller en stor rolle, fordi det, diskussionen står om på nu-

værende tidspunkt, er, hvorvidt man igenem ny løntilbageholdenhed, nulløsninger, nedskæringer på forskellige områder, som man truer med, hvis ikke fagbevægelsen vil holde sig inden for denne nulløsning, kan bedre betalingsbalancen, som er det onde dyr i åbenbaringen.

Så siger handelsministeren, at det tjener ikke danske interesser, men så er det jo et spørgsmål om, hvad det er for nogle danske interesser – det er jeg såmænd ikke så meget i tvivl om – som handelsministeren vil varetage, for det er klart, at en videreudvikling af den politik, som man har aftalt, går ud på at beskytte de store og de mægtige i Danmark, mens man skal lade den jævne befolkning betale. Det er nøjagtig ud fra det modsatte standpunkt, vi tager fat på problemerne, og vi tror, at det er i det arbejdsende folks interesse, at man gennemfører de forslag, som vi her har fremsat.

Vi tager også vores udgangspunkt i nogle helt grundlæggende problemer. Jeg tror, det var hr. Ellemann-Jensen, der talte om, at når vi er blevet et rigt land, skyldes det, at der har været frihandel. Nej, det skyldes det nu ikke. Det skyldes, at vi har haft en overordentlig højt kvalificeret arbejdskraft her i landet, og at vi med vores på mange måder gunstige geografiske beliggenhed også har formået at udvikle snart på det ene og snart på det andet område en samhandel med omverdenen, som vi ikke er modstandere af. Men vi har faktisk først og fremmest været i stand til at producere varer af høj kvalitet, og det er det, vi har levet af.

Handelsministeren siger, at Danmark kan måske fremfor noget andet land prise sig lykkelig, og hr. Ellemann-Jensen taler om, at vi er et af verdens rigeste lande osv. Det er nogle lidt andre toner, der ellers kommer til udtryk i dagens debat. Det er faktisk krisen, de over 200.000 arbejdsløse, vi har, vores vanskeligheder økonomisk, der i øvrigt præger den offentlige debat, og spørgsmålet om alt det lykkelige osv., som man her fremmaner, har altså sine begrænsninger.

Vi tager som sagt vores udgangspunkt i, at vi er et land med forholdsvis få råstoffer, og det, vi skal klare os med, er faktisk den højt kvalificerede arbejdskraft. Det tilsiger efter vores opfattelse to ting: for det første skal vi gøre, hvad vi kan for fortsat at udvikle en højt kvalificeret produktion, som vi tror at vi